

Ook op de reeks van ambtenaren die opgeroepen werden, is aanmerking gemaakt. De reeks was veelsoortig. We lezen toch in vs. 2: „De Koning Nebucadnezar zond heen om te verzamelen de stadhouders, de overheden, de landvoogden, de wethouders, de schatmeesters, de raadsheeren en al de heerschers der landschappen, dat zij komen zouden tot de inwijding van heilheid.” Vers 3 voegt er zelfs de „ambtslieden” nog bij. Nu zou men natuurlijk geheel nauwkeurig op de hoogte moeten wезen, om tot in 't bijzonder precies te weten, met wat titel uit ons staatsrecht uit onzen tijd geheel deze rij van magistraten uit het toenmalige Babylonische wereldrijk te verstaan zijn, en vermoedelijk zou bij het groote verschil in staatswetgeving onze taal geen juiste woorden bezitten, om stipt en juist de namen van alle deze beambten en ambtslieden te vertolken. Nu is echter opgemerkt, dat er in het oorspronkelijke voor deze titularissen ook enkele woorden gebruikt zijn, die niet van Babylonischen maar van Griekschen oorsprong waren, en ook hieruit heeft men dan weer de conclusie getrokken, dat het geschrift waarin hier die titels worden opgesomd, niet uit de 6e eeuw voor Christus zijn kan, maar dagteekenen moet uit den Macedonischen tijd, toen meer Grieksche woorden in 't gebruik waren doorgedrongen. Ook deze tegenwerping echter beduidt minder dan niets. Op geen terrein spelen woorden uit een vreemde taal zulk een rol als juist in de ambtelijke titulaturen. Ge ziet het aan onze magistraten, militair en civiel. In het militarisme zijn zelfs de titels van „hoofdmannen” en anderen die ondertijds gebruikt werden en in de vertaling der Schrift nog wel voorkomen, zoo goed als geheel verdwenen. We kennen geen andere dan uit het Fransch overgenomen titels in 't leger. Van Generaal en Maarschalk tot korporaal en secondee-commandant, zijn 't al titels aan een vreemde taal ontleend. En in het burgerlijke bestuur hebben we zeer